

АД, ШЕОЛ, ХАДЕС, РАЙ И ГРОБ

Едуард Бидор, д-р по теология

Изглежда да има известно объркване за смисъла на думата *Ад*, заради начина по който еврейската дума *Шеол* и гръцката дума *Хадес* са преведени. Тъй като това объркване е довело някои до погрешно разбиране на това, което Библията всъщност учи за междинното и крайното състояние на мъртвите, е важно да обсъдим този въпрос тук.

Думата *Шеол* се намира в Библията шейсет и пет пъти. Тя е преведена като *яма* три пъти, *гроб* трийсет и един пъти, и *ад* трийсет и един пъти. Думата *Хадес* е използвана единайсет пъти, дадена като *ад* десет пъти и като *гроб* един път. Като прибавим към объркването това, че и две други думи също са преведени *ад* в Новия Завет – *Tartarus (Тартар)* и *Геена*.

Терминът *Ад* обикновено се разбира като място на мъчение, където душите на нечестивите отиват след физическата смърт. Това е вярно. Въпреки това, тъй като *Хадес* в Новия Завет и *Шеол* в Стария се възприемат по-различно от *ад* и *гроб*, има известно неразбиране за това, какво *ад* и *гроб* са. Преди да разгледаме тези думи обаче, трябва първо да обърнем вниманието си към гръцката дума , която винаги е преведена *ад* и се използва по отношение на *Огненото езеро*. Тя се намира в Матей 5:22,29,30; 10:28; 18: 9; 23:15,33; Марк 9:43,45,47; Лука 12:5; и Яков 3:6.

ПОСЛЕДНИЯТ АД

Огненото езеро или *Ад*, е буквално място на вечен огън, който първоначално е бил създаден от Бога като място за наказание за Сатана и ангелите, които го последваха в своя бунт срещу Бога (Мат. 25:41). Тъй като то е посочено като място на "външната тъмнина" (Мат. 8:12; 25:30), ние вярваме, че то най-вероятно се намира в най-далечните точки на създанието. *Геенът* е описан в Библията като "огнената пещ" (Мат 13:42); "вечно наказание" (Мат. 25:46); "мракът на тъмнината" (II Петр. 2:17); "повредата от втората смърт" (Откр. 2:11 срв. 20: 6,14; 21:8); "огнено езеро, което гори с жупел" (Откр. 19:20; 20:10; 21:8).

Макар че адът е създаден за Сатана и другите паднали ангели, спасените на човечеството от всички векове ще бъдат с тях в това мъчително място, където "ще бъде плач и скърцане със зъби" (Мат.13:42). Това е "вечна награда" на всички, които умират в греховете си.

Въпреки че никой не е в Огненото езеро, в този момент, то един ден ще съдържа голямо множество. Първите обитатели на това място на праведно възмездие, ще бъдат Звярът

(Антихрист) и Лъжепророкът, които в края на Голямата скръб, ще бъдат "хвърлени живи в огненото езеро, което гори с жупел" (Откр. 19:19-20). Присъединявайки се към тях там ще бъдат спасените на народите, които са преживяли Голямата скръб (Матей 25:31-32,41-46). Също така, при завръщането на Исус Христос на земята, на невярващите евреи, които са преживели Голямата скръб, ще им бъде отказан вход в Хилядолетното царство и те ще се присъединят към техните езически, подобни в "мястото на вечния огън" (Ез. 20:33-38; Мат 7:21-23; срв. Мат. 24:29-31,45-51). След това, в края на Хилядолетното царство на Исус Христос, Сатана ще бъде "хвърлен в езерото от огън и сяр, където са Звярът и Лъжепророкът, и ще бъдат мъчени денем и нощем до вечни векове" (Откровение 20:10). И най-накрая, спасените мъртви от всички векове ще бъдат вдигнати и съдени пред Големия Бял Трон от Исус Христос, и после хвърлени в Огненото езеро (виж Откровение 20:11-15).

Името *Геена* идва от дълбока тясна клисура на юг от Ерусалим, където някои еврейски родители жертвали децата си на бога Амонит, Молох, по времето на царете (IV Царе 16:3; II Летописи 28:1-3; срв. Левити 18:21; III Царе 11:5,7,33). Това езическо божество се нарича още Малхама, Мелхом, и Молох в Библията. Тази долина по-късно служела като градско сметище, защото там е имало постоянно изгаряне на отпадъци. Тя се превръща в графичен символ на мястото на наказание за нечестивите. Наречена е "Долината на Еном", което преведено на гръцки става *Геена*. Пасажите, където думата се среща в Новия Завет ясно показват, че това е често използваният израз за *Ад* по това време. Думата е намерена дванадесет пъти в Писанията, използвана е единадесет пъти от Господа Исуса и веднъж от Яков. Като имаме предвид контекста, ясно е, че Господ използва тази дума във връзка с мястото на вечно наказание за нечестивите мъртви, а не за градското сметище.

Геената или *Огненото езеро*, се отнася до бъдещия, или окончателния *Ад*, защото това е, където всички нечестиви, от всички векове, най-накрая ще се окажат. Сатана, падналите ангели и всички от загубените на човечеството, ще живеят там в мъки, за вечни векове.

ШЕОЛ/ХАДЕС: СЕГАШНИЯТ АД

Пасажи от Писанието, в които се използва думата *Геена*, трябва да се разграничат от тези, които използват *Хадес*, които се отнасят до мястото на временно мъчение, което бихме могли да наречем незабавен или настоящ *Ад*. В момента на смъртта, душите на изгубените отиват директно в *Хадес*, където страдат в мъки, до времето на Съда на Големия Бял Трон, когато ще бъдат възкресени и хвърлени в Огненото езеро. Душите на всички изгубени, които вече са починали, в момента са там, и тези, които умират в греховете си веднага отиват там, за да се присъединят към тях.

Хадес е новозаветен еквивалент на старозаветната дума *Шеол*. Гръцката и еврейската думи говорят за едно и също място, настоящият *Ад*. Обаче, това е проблематично, защото думата *Шеол* е била преведена като *гроб* толкова често, колкото и думата *ад*, и някои са погрешно

научени, че *Шеол* и *Хадес* са само препратки към *гроб*, а не *ад*. Това погрешно учение води до отричане на съществуването на непосредствен или настоящ *Ад*. Лъжеучението на спяща-душа, и други идеи, които учат безсъзнателно състояние на мъртвите, между смъртта и възкресението, произлиза от тази грешка.

Общата дума за *гроб* (на еврейски) в Стария Завет е *queber*. От шестдесет и четирите пъти, в които е използвана, тя е преведена *гроб* трийсет и четири пъти, *гробница* двадесет и шест пъти, и *място на погребение* четири пъти. *Queber* се използва пет пъти допълнително, като част от името на мястото Киброт-Хатаава, което означава "гробове на похот". Както казахме по-рано, думата *Шеол* е намерена шейсет и пет пъти, представена като *гроб* трийсет и един пъти, *ад* трийсет и един пъти, и *яма* три пъти.

Едно сравнение на начина на използване на *Шеол* и *queber* (евр. гроб) разкрива осем точки разлика, които ни казват, че те не са едно и също нещо.

1. *Шеол* никога не се използва в множествено число. *Queber* (гроб) се използва в множествено число двайсет и девет пъти.
2. Никога не се казва, че тялото отива в *Шеол*. *Queber* говори за тялото, че отива там трийсет и седем пъти.
3. Никога не се казва, че *Шеол* се намира на лицето на земята. *Queber* се споменава трийсет и два пъти, че се намира на земята.
4. Индивидуален *Шеол* никога не е споменат. Индивидуален *queber* се споменава пет пъти.
5. Никога не се казва, че човек е сложил някой в *Шеол*. Индивиди са сложени в *queber* от човека (трийсет и три пъти).
6. Никога не се казва, че човекът е изкопал или оформил *Шеол*. Казва се, че човекът е изкопал или оформил *queber* (6 пъти).
7. Никога не се казва, че човекът е докоснал *Шеол*. Казва се, че човекът докосва или може да докосне *queber* (пет пъти).
8. Никога не се казва, че човек е в състояние да се сдобие с *Шеол*. Говори се, че човек е в състояние да притежава *queber* (седем пъти).

Тези осем точки за сравнение са адаптирани от "Животът и смъртта" от Caleb J. Baker, Bible Institute Colportage Ass'n 1941.

От разликите между това как *Шеол* и *queber* са използвани в Писанието, е очевидно, че те не са едно и също нещо. Гръцката дума *Хадес* в Новия завет се вписва в колоната на класацията ни на *Шеол*, много ясно показваща, че е едно и също нещо като *Шеол*. Думата *Хадес* се използва единайсет пъти, от които е дадена като *Ад* десет пъти, и *гроб* веднъж.

Думи, свързани с *queber* са *quabar* и *qeburah*. *Quabar* е глагол и означава да погребат или да бъде погребан, и *qeburah* е съществително, което означава *гроб* или *мястото на погребение*.

Използването на тези сродни думи помага да засили разликата между *queber* и *Шеол*, тъй като те очевидно са свързани с *гроба*, като място за погребения, докато *Шеол* не е.

ПРИМЕРИ, КОИТО ПОКАЗВАТ, ЧЕ ШЕОЛ НЕ Е МЯСТО ЗА ПОГРЕБЕНИЯ

1. След продажбата на Йосиф в робство, братята му оцветиха палтото му с кръв и го използваха да убедят баща си, че е бил убит от диво животно (Битие 37:26-36). Синовете и дъщерите на Яков се опитали "да го утешават; но той не искаше да се утеши; защото казваше: С жалеене ще сляза при сина си в гроба (*Шеол*), и баща му го оплакваше" (ст. 35).

От думите на Яков е ясно, че той възнамеряваше, в крайна сметка, да се събере отново със сина си по осезаем начин. Очевидно, тогава, той не е имал предвид идеята да се присъедини към него в погребение, защото вярваше, че тялото на Йосиф не е било погребано въобще, но беше изядено от животно (ст. 33). Ако случаят е такъв, невъзможно е за Яков да мисли, че той ще се присъедини към Йосиф в погребение. Очевидно е, че той очакваше да се събере с него в мястото на напусналите мъртви, а не в погребение. Думата дадена като *гроб* в този пасаж е *Шеол*, обиталище на душите на онези, които са починали.

2. След като Яков умря, Йосиф мумифицира тялото му, процес, който отне четиридесет дни, и след това го взе обратно към Ханаан за погребение (Битие 50:1-14). Като прибавим към това тридесетте дни на траур (Битие 50:2-4) и времето необходимо, за да пътуват до Ханаан за погребението (Битие 50:5-13), виждаме, че погребението беше няколко седмици, след като Яков се "прибра при людете си" (Бит 49:33), когато тялото му беше поставено в пещерата, която служеше за мястото на погребение. Той е бил мъртъв над два месеца, преди тялото му да бе погребано, и Писанията заявяват, че по времето, в което е починал, той се "прибра при людете си", а не по време на погребението (Битие 49:33). Това показва, че в момента на физическата смърт, когато "издъхна", душата му веднага напусна тялото му, за да бъде с Исаак и Авраам. Това не може да се отнася за неговото тяло, събрано с техните тела, тъй като това не се състоя в продължение на десет седмици. Това е силно доказателство, че *Шеол* не означава място за погребения за тялото, но е мястото, където душите на покойниците пребивават.

3. Това, че се осъществява комуникация в *Шеол* / *Хадес*, ни казва, че това място е нещо друго, а не място на погребения. В Исаия 14:4-20, ние откриваме пророкът да предсказва евентуалното поражение и смъртта на вавилонския цар. Нацията, която в крайна сметка ще изпрати Юда в плен ще бъде победена и нейният мощен цар ще се озове сред "земни първенци ... царе на народите" (Исаия 14:9.), които го предхождат в смъртта. Това са царе на народи, които той е победил с меч и управлявал с жестока ръка (Исаия 14:6). Същите тези хора ще служат като поздравителна комисия за този някога "велик владетел", когато той пристигне в *Шеол* / *Хадес*. С подигравателна изненада, те ще попитат този мощен цар: "И ти

ли стана слаб като нас? Стана ли подобен на нас?"(Ис. 14:10). След това те го нападат като посочват, че претенциозният дисплей на великолепие, който той е демонстрирал, като вавилонски цар, вече не означаваше нищо (Ис.14:11).

Всички тези, които се намират в този раздел на *Шеол / Хадес*, като вавилонския цар и царете, които го поздравиха, ще се изправят пред реалността колко са безпомощни и безнадеждни. Една от хвалбите, които тези царе отправят срещу него е, че докато техните тела са били поставени в съответните им гробници, или гробове, той не беше уважен с почетно погребение: "А ти си отхвърлен от гроба си (queber) като гнусна издънка, като дреха на убити, на прободени с меч, на слизачи между камъните на рова, като труп, който се тъпче... Ти няма да се съединиш с тях в погребение" (Исая 14:18-20). Очевидно е, че тялото му не беше в някакъв гроб, той не се присъединяваше просто към тях в погребение.

Това, което виждаме тук, е този човек да отива в *Шеол*, докато в същото време тялото му е отхвърлено от гроба му. Очевидно тогава, *Шеол* не може да бъде гроб, като тялото и душата са на различни места. Душата отива в *Шеол*, докато тялото остава непогребано, или извън гроба (ст. 20) да бъде нападнато от червеи (ст.11). Вярно е, че това е един пророчески пасаж и има различни становища относно самоличността на лицето (стихове 12-15 – често се смята, че се отнасят до Сатана, силата зад езическите царе). Но независимо от това за кой това пророчество се отнася, или дали то вече е било изпълнено или не, не променя факта, че *Шеол* и *гроб* трябва да се разглеждат като различни места в този пасаж.

4. В случая на Самуил и Саул, ние откриваме още един пример на Писанията който прави разграничение между *Шеол / Хадес* и *гроба*. В разговора си с цар Саул, Самуил, когото Господ изпраща обратно от мъртвите, за да достави съобщение на Саул, каза, че Саул и синовете му ще бъдат с него на следващия ден (виж I Сам. 28:15-19). Както предсказал, Саул и синовете му умряли на следващия ден в битка с филистимците (виж I Сам. 31:1-6). Въпреки това, телата им не са били погребани на следващия ден, така че те не се присъединиха към Самуил в гроба, но душите им слязоха в *Шеол/ Хадес*, където човекът, или душата, на Самуил беше. Както се казва, че Самуил "възлезе" очевидно е, че той се е върнал долу, след като е говорил със Саул (I Царе 28:8,11,14). Що се отнася до телата на Саул и синовете му, останките им не са били погребани в продължение на няколко дни. Както Самуил беше казал, те умряха на следващия ден (I Царе 31:1-6). Но беше в деня, след като умряха, когато телата им са били взети от филистимците и окачени на стената на Бет-Шан (I Царе 31:7-10). След като чули това, силни мъже, от Явис-Галаад отидоха през нощта и преместиха телата им, взеха ги в Явис, да ги изгарят, а след това погребяха костите им. Всичко това се проведе най-малко за три дни, след като Саул умря, а може би и по-дълго. Саул и синовете му се присъединиха към Самуил в *Шеол / Хадес* в деня, когато умряха и месата на телата им бяха изгорени, само костите им бяха пуснати в гроб няколко дни по-късно. Очевидно *Шеол / Хадес* и *гроба* не са едно и също нещо, нито пък са в едно и също място.

Историята на богатия човек и Лазар, която се намира в Лука 16:19-31 ни дава записа на един забележителен разговор, който се състоя в *Хадес*, между богаташа и Авраам. Очевидно е, че тези двама мъже не биха могли да са имали този разговор, изобщо, ако *Шеол / Хадес* е само едно място, където са погребани мъртви тела. Първо, не може да има комуникация между безжизнени, разлагащи се трупове и второ, тялото на Авраам, което е погребано в пещерата Махпеллах над 1800 години по-рано, отдавна беше изгнило. Също така, тялото на богаташа, независимо от това дали е изгнило или не, не е било погребано в гробната пещера на Авраам. От контекста е очевидно, че тези хора са били на мястото на напусналите души, а не място за погребения.

Има и такива, които твърдят, че това е една притча, която всъщност никога не се е случила, и я отричат. На тези, които обикновено се придържат към позицията на спящата-душа или ликвидирането на душата след смъртта, ние отговаряме: Господ е казал, че е съществувала. Освен това, както вече посочих, една притча по дефиниция е "реалистична" история. За да има смисъл, тя трябва да е една история, която може да се е състояла, независимо дали е или не е.

СМЪРТТА И ШЕОЛ

Смъртта и *Шеол / Хадес* са свързани помежду си най-малко трийсет и три пъти в Писанията. В това виждаме общо разграничение между "външен човек", който е тялото и "вътрешния човек", който е душата (срв. II Кор. 4:16). В този смисъл, смъртта или гробът, изисква физическата част на човека, тялото, докато *Шеол / Хадес* изисква отделената, духовна част на човека, душата. Това е точно смисълът на Псалм 16:10: "Защото няма да оставиш душата ми в ада (Шеол); нито ще позволиш Святия Твой да види изтление." В неговото петдесетно адресиране, Петър не остави никакво място за съмнение, че това е едно пророческо обявяване относно времето между смъртта на Господ Исус Христос на кръста и възкресението Му. Първо, той цитира Псалм 16:8-11 (Деяния 2:25-28) и след това направи пряко прилагане на стих 10 до Христос (Деяния 2:31). Не само, че душата на Господ Исус не беше оставена в *Шеол / Хадес*, но нито беше тялото Му оставено да изгни в гроба. Това че Петър използва думата *Хадес*, на мястото на *Шеол*, в този цитат показва, че те са идентични по смисъл.

Разбира се, Господ Исус Христос е изключителен, защото имаше силата не само да даде живота Си от наша страна, но и да го вземе (Йоан 10:17,18). Това не е така с никой друг човек, както псалмистът посочва, когато пита, риторично: "Кой човек ще живее без да види смърт? И ще избави душата си от ръката на гроба (*Шеол*)?" (Пс. 89:48). Заради проклятието на греха, цялото човечество е изправено пред реалността на физическата смърт. Никой не може да я избегне чрез собствената си сила, нито е възможно един мъж или жена да избягат от *Шеол / Хадес* със собствени сили. Ние знаем, че от Кръста насам, душите на онези, които умират "в Христос" не отиват в *Шеол / Хадес*, но в *Рая*. Все пак, това е чрез заслугите на Исус Христос и Неговата сила, не тяхната собствена. За тези "в Христос" смъртта няма

жило и *Шеол / Хадес* няма победа, защото тяхното тяло и душа ще бъдат обединени във възкресение към живот (виж I Кор 15:19,20,51-57). Това е толкова сигурно, както факта на възкресението на Исус Христос. Това не е така, за тези, които умират без Христос, защото те са изправени пред възкресението, което води към съд, който е посочен като "втората смърт" (Откровение 20:13,14; 21: 8).

Псалм 89:48 говори за времето, когато душата се отделя от тялото. Тялото е предадено на смъртта, където ще се разпадне, а душата се предава на *Шеол / Хадес*, за да изчака окончателния съд. *Ясно е, че тялото и душата на изгубените ще се съберат отново по време на съда на спасените мъртви пред Големия Бял Трон, когато "смъртта и Хадес" ще предадат мъртвите, които са в тях. Това означава, че телата им ще бъдат възкресени от гроба, или смъртта, и ще се съберат отново с душата, която ще излезе от Шеол / Хадес, за да бъде съдена от Исус Христос пред Големия Бял Трон (виж Откровение 20:11-15; виж Йоан 5:28,29).*

Когато Господ Исус каза, че "както Йона беше три дни и три ноци в корема на морското чудовище така Човешкият Син ще бъде три дни и три ноци в сърцето на земята"(Мат. 12:40). Той казваше, че ще прекара времето между смъртта и възкресението Си в *Шеол / Хадес*. Знаем от Псалм 16:10 и Деяния 2: 25-32, че Господната душа, която беше направена принос за грях (Исая 53:10), беше в *Шеол / Хадес*, и знаем от Матей 12:40, че Той беше в *сърцето на земята*, което е мястото, където ние вярваме, че *Шеол / Хадес* се намира.

Когато говорим за сърцето на нещо, ние не се позоваваме до това, което е повърхностно или колкото кожа-дълбо. Символично, сърцето означава най-вътрешния характер, чувства или наклонности на един човек. Сърцето се използва също и когато се отнася до центъра или ядрото на нещо. Например, понякога се казва "сърцето на динята е най-добрата част", което означава, че централната част на динята е с по-добър вкус от частта близо до кората. Ако кажем, че имаме "прочувствено желание" за определена област на служение, ние бихме говорили за копнеж да направим работата на Господ, която идва от най-съкровеното ни същество, за разлика от повърхностно желание въз основа на емоциите на мига. Когато се използва в преносен смисъл в Писанията, думата *сърце* се използва по подобен начин, като по този начин в *сърцето на земята* дава препратка към нещо много по-дълбоко, отколкото просто място на погребване на тялото на човека едва под повърхността на земята. Това че се казва, че преди възнесението Си Господ Исус първо слезе "в по-долните части на земята" (Ефесяни 4:9) го потвърждава. В Псалм на благодарност, че е бил избавен от смъртта, Давид се позовава на това, като прави разлика между *Шеол / Хадес* (даден като *гроб* в превода на KJV) и *Queber* (даден като *яма* в този пасаж) (Пс 30:1-3).

В Езекиил намираме пророчества срещу асирийските царе (Езек. 31) и Египет (Езек. 32), които показват, че *Шеол / Хадес* е в центъра на земята. В тези две глави той говори за падането на тези могъщи царе, които в смъртта се озовават в подземния свят с тези, които са си отишли преди тях. Ние не разполагаме с пространство тук, за да направим обширен

коментар по тези две глави. Но искаме да отбележим, че по отношение на двамата царе се казва, че в смъртта си ще отидат "до най-дълбоките места на земята ... с ония, които слизат в ямата" (виж Езек. 31:14,16, 18; 32:18,24), "дълбоките места" са по-ниските райони на земята. Ние трябва да имаме предвид, че глава трийсет и първа посочи фараона, че точно както асирийският цар, който беше по-велик, отколкото той беше, е починал и отишъл в подземния свят, така и той ще отиде.

В глава трийсет и две откриваме едно пророчество, дадено под формата на плач, предсказващо поражението на фараона от вавилонския цар (Езек. 32: 16,21). Това е последвано от плач за множеството на египтяните, които ще бъдат убити от вавилонците (Езек. 31:17-31). Ние виждаме тези народи, които ги предхождаха, да приветстват фараона и множеството му, като пристигнали в *Шеол/ Хадес* с подиграва. Те посочват, че египтяните са смятали себе си за непобедими, заради тяхната сила и слава сред народите, но сега те са точно като великите народи, които бяха отишли пред тях, техните индивидуални души са държани в затвор в Шеол / Хадес, докато телата им гният в гроба.

"... Най-мощните между силните ще му говорят отсред ад (*Шеол*), с онези които му помагат: слязоха, лежат необрязани, умъртвени с нож.." (Езек. 32:21). "Мощните между силните" тук се отнася до мъжете, които са били царе и лидери на различните народи, които са споменати в този пасаж: Асшог, или Асирия (ст. 22.), Елам (ст. 24.), Мосох и Тувал (ст. 26), Едом, царете му и князете му (ст. 29), северните князе и сидонците (ст. 30). Този пасаж показва, че докато телата на тези от всяка спомената група, са в техните уважавани гробни места (*quebers*), те са в същото време всички заедно в *ямата*, израз, който се използва понякога за *Шеол / Хадес* (ст.18, 25,29). Това са подобни примери като тези в Исая 14, които преди това разглеждахме. Въпреки че не сме изчерпали темата, гледайки във всеки пасаж, в който *Шеол* се намира , ясно е от тези примери, че *Шеол* не е просто гроб, но се намира в центъра на Земята и е обиталище на душите на несправедните мъртви, които очакват своето възкресение за осъждане. Също така е ясно, че тези, които са в *Шеол / Хадес* не са в състояние на безсъзнание на съществуване, но са доста наясно с това, което се случва около тях. Имат памет, разпознаване и комуникация там.

ТАРТАР

Апостол Петър използва думата *Tartarus (Тартар)* във връзка с "ангели, които съгрешиха", които Бог предаде в *Шеол / Хадес*, за да изчакат съда (II Петрово 2:4). Тази дума, която е преведена като *ад* или *преизподня*, е била използвана в гръцката митология и се е отнасяла до мястото на наказание за най-нечестивите. Не е ясно дали Петър е използвал тази дума в препратка към *Шеол / Хадес* по общ начин, или е имал предвид конкретно отделение на *Шеол / Хадес*, където определен клас паднали ангели са затворени в очакване на окончателния съд. Така или иначе, този пасаж ни учи, че има място на затваряне, в което дадена група от хора са задържани до момента на съд. Това е в съответствие с общото

РАЙ

Макар че *Раят* не е вече част от *Шеол / Хадес*, ще бъде споменат тук, защото преди той се е намирал в *Шеол / Хадес*. Преди смъртта, погребението и възкресението на Исус Христос, всеки, който умираше отиваше в *Шеол / Хадес*, който по това време беше разделен на поне две отделения. Едното беше мъчително място, а другото беше място на благословение, което бе посочено като Аврамовото лоно (скут) (Лука 16:22-25). Както споменахме по-горе, *Тартар* може би е специфично място в *Шеол / Хадес*. Ние знаем, че Исус Христос отиде "в по-долните части на земята" (Ефесяни 4:9), което е в *Шеол / Хадес*, „в сърцето на земята", в продължение на три дни и нощи, докато тялото му беше в гроба (Мат.12:40). Господ Исус каза на покаялия се разбойник, че той ще се присъдени към Него в рая в същия ден (Лука 23:42,43). Това ни казва, че *Раят* се е намирал в *Шеол / Хадес* по това време. Ние вярваме, че това е едно и също място, отнасящо се до Аврамовото лоно, описано в Лука 16. Въпреки това, след като Исус Христос възкръсна от мъртвите, Той се възнесе при Отец, взимайки със себе Си в небето светиите, които са били в лоното на Авраам. По този начин Исус „плени плен" (Ефесяни 4:8-10). Това че раят е преместен в небето, се потвърждава за нас от апостол Павел, който говори за човек, който е бил "занесен в рая", където "чу неизразими думи" (II Коринтяни 12:3,4). Със завършеното на спасителното дело на Исус Христос, вярващите, които са били държани в *Шеол / Хадес* са били взети в небето, за да изчакат в Божието присъствие до момента на тяхното възкресение, когато ще влязат в Неговото Царство на земята (Хилядолетното Царство). От този момент, при смъртта си всички вярващи отиват в рая на небето, за да изчакат момента на тяхното възкресение. Това е вярно, независимо дали те принадлежат към Царската Църква на бъдещето или Църквата на тялото Христово на настоящата епоха на благодат.

ГРОБЪТ

Ние вече сме разглеждали думата *qebber*, най-често срещаната дума за гроб, или място за погребения в Стария Завет, и сме показали, че тя не е същата като *Шеол*. Както вече беше посочено, от шейсет и четири пъти, думата *qebber* е дадена като *гроб* трийсет и четири пъти, *гробница* двадесет и шест пъти, и *място на погребение* четири пъти. Две други думи, които се използват за погребение в Стария Завет са *Shah-ghath* и *Qeburah*. *Shah-ghath*: Тази дума е преведена като *гроб* веднъж (Йов 33:22). Дадена е като *ров* два пъти, *унищожаване* два пъти, *разлагане* четири пъти, и *яма* тринадесет пъти. Тази дума говори за нещо, което човек може да копае (Пс. 94:13; Притчи 26:27.) и се използва във връзка с дупка, в която човек може да падне (Пс. 7:15; 26:27), и дупка използвана за клопка (Пс. 35:7). Това е място, където физическото тяло страда унищожавано чрез разлагане и гниене (Пс. 16:10; 49:9; 55:23). Основният смисъл на думата е този, на някакъв вид дупка, която човек копае за определена цел. Като цяло, тя се използва за място на погребения, т.е. гроб.

Qeburah: Тази дума е свързана с queber и означава *гроб* или *място на погребване*. Използвана е за различни видове гробове и се намира четиринадесет пъти, и е преведена, като *гроб* четири пъти, *гробница* пет пъти, *погребение* четири пъти, и *място на погребване* един път. В Новия Завет намираме повече от три думи, които се отнасят до гроб, taphos, mnema и mnemeion.

Taphos се използва седем пъти и е преведена като *гробница (постройка)* шест пъти, и *гробница (в скала)* веднъж.

Mnema се използва седем пъти, дадена като "*гробница (в скала)*", два пъти *гроб* веднъж и *гробница (постройка)* четири пъти.

Mnemeion е най-често срещаната дума за *гроб* в Новия Завет. Тя се използва от четиридесет и два пъти, пет пъти като *гробница (в скала)*, двадесет и девет пъти като *гробница (постройка)*, а осем пъти като *гроб*.

Гробът е място, където физическите останки на тези, които са починали са сложени. Той може да бъде една дупка в земята, една пещера, или специално направен свод, или друго място, използвано за погребение. Душата и духът, които са напуснали тялото при смъртта, нямат съзнание за живота в гроба. Това е място, на разлагане, което служи да посочи нужда от Спасител на човека. Душата на човека продължава да живее след физическата смърт и винаги ще остане в съзнателно състояние на съществуване. Неспасените отиват в Шеол / Хадес, за да изчакат тяхното възкресение за осъждане, докато изкупените отиват на небето, за да изчакат тяхното възкресение за живот (виж Йоан 5:25-29).

ПРАКТИЧЕСКО ПРИЛОЖЕНИЕ ЗА ДНЕС

Правилното разбиране на това, което учи Библията за *Ад, Шеол, Хадес, и Гроба* разсейва объркването за това какво се случва с душата в момента на физическата смърт и пази от заблудата на тези, които учат лъжливи доктрини на спяща-душа, ликвидиране на душата, на универсалното помиряване на човечеството, и унищожаването на изгубените. Всички тези погрешни доктрини са от Сатана, използвани от него, за да обезсърчи вярващите и заслепи изгубените за действителността на цената за отхвърляне на Евангелието на Исус Христос. Нашето мислене, и животът ни ден за ден, се влияе от това, което ние вярваме. Докато някои от лъжливите доктрини, споменати по-горе, са диаметрално противоположни една на друга, те все още имат едно общо нещо. Те рушат истината за безсмъртието на душата.

„Heilig-Geist-Feuer“ Zentrum, Wien, Manfred & Milena Gruber
Център „Огънят на Святия Дух“ - град Русе